

12. KAT

Leon je stajao pred vratima dizala.

Danas je napunio osamdesetu, ali nitko od obitelji se toga nije sjetio. Možda su naslutili da će baš jutros, na svoj rođendan Leon pobjeći iz doma, time njihovu posjetu učiniti besmislenom.

Ili je ipak bilo isto kao prošle godine, kada su datum njegovog rođenja posve slučajno zaboravili.

Unatrag nekoliko godina Leon je napustio vanjski svijet, zatočivši se u krletku obiteljskog stana. Najveći dio dana provodio je u stvarima pretrpanoj sobi, pokušavajući se prisjetiti čak i najnebitnijih događaja iz svoga života, zatim ih s velikom predanošću zapisati.

Članovi Leonove obitelji nisu vidjeli ničeg pozitivnog u njegovom osamljivanju i piskaranju, stoga je i njihov stav bio posve logičan – odlučili su Leona poslati u dom.

- .... Uostalom, bit će ti mnogo bolje tamo, nećeš više morati slušati naše beskonačne svađe, niti ćeš ostajati sam u stanu kad mi odemo van – uvjerali su ga.

Nakon što je na njihov prijedlog odgovorio šutnjom, ukućani su potegli veze i već nakon mjesec dana deportirali Leona na sigurno. Od tada je prošlo nešto više od godine. Neke od njihovih, sad već vrlo rijetkih posjeta znale su ga podosta uznemiriti.

U posljednje vrijeme osamio se i od svojih domskih kolega.

- Leone, zar nećete večerati s nama? - zapitala ga je sinoć njegovateljica Hana, vidjevši kako sam sjedi pored prozora.

- Ma ne, ne... - Zaista nisam gladan – odgovorio je Leon. Nakon njegovog sad već uobičajenog odbijanja, Hani nije preostalo ništa drugo već nemoćno slegnuti ramenima. Jučer je odlučio da je ovom razdoblju života došao kraj. Spakirao je malobrojne stvari i zgurao ih pod krevet. Razmišljao je koje doba dana će izabrati za bijeg. Odlučio da će to učiniti poslije doručka. Ujutro oko devet sati, dok su njegovateljice pomagale kuhinjskom osoblju oko rasporemanja stolova, Leon se iskrao do metalnih dvorišnih vrata, nadajući se da nisu zaključana. Nakon što su zaškripala, otvorio ih je dovoljno da se može provući. Korakom neobično žustrim za osamdesetogodišnjaka požurio je nizbrdicom što je vodila glavnoj cesti. Osjetio je olakšanje.

Sloboda – odahne Leon.

Lutao je gradom do podneva. Iscrpljen, približavao se dijelu grada u kojem je nekada stanovao.

Hm, toliko se toga promijenilo. Čudno, nisam sreo nikog poznatog. Ništa, idem u svoj stari stan, tamo me nitko neće tražiti – odluči Leon.

Leon je svoj mali derutni stan zadržao, odbivši u međuvremenu nekoliko dobrih ponuda. Iako desetak godina nije kročio unutra, ključ mu je uvijek bio u džepu.

Kad se našao u svojem bivšem kvartu, zbunio se. Nije bio posve siguran u koju zgradu treba ući. Nakon nekoliko minuta neodlučnosti uđe u jednu.

Leon je stajao pred vratima dizala.

Drhtavim prstom pritisne metalno dugme. Kad su se vrata otvorila, učini mu se da dizalo izgleda drukčije. Utetura unutra i pritisne broj 12. Dok je metalna krletka škripeći krenula gore, Leonu sijevne misao da nije u pravoj zgradi. Na trenutak osjeti nelagodu, zatim mučninu. Nemoć ga posve obuzme. Prije no što je izgubio svijest, fatalistički je zaključio da mu je oko svega potpuno svejedno. Nešto tamno mu je došlo pred oči, nakon toga se onesvijestio.

Dizalo se zaustavilo kad je došlo do dvanaestog kata. U trenutku otvaranja vrata Leon je ležao nauznak.

Pored njega su se stvorili dječak i njegova sestra blizanka. Bili su svečano odjeveni, ponajviše u bijelo, jer su tog nedjeljnog jutra primili sakrament svete pričesti. Pocupkivali su znatiželjno oko nepomičnog neznanca, nestrpljivo iščekujući trenutak njegovog buđenja. Djevojčica je u ruci držala upaljenu voštanu svijeću, njen brat je plesao pjevušeći melodiju što ju je jutros slušao u crkvi.

Leon otvori oči. Prvo što je ugledao bila je svijeća iza koje je blistalo lice nasmiješene djevojčice, zatim osluhne pjesmu i spazi rasplesanog dječaka. Dušu mu obuzme dotad nepoznata milina.

Pogledom krene uokolo. Promatrao je modre stijenke dizala išarane nevješto naslikanim grafitima. Leonu se grafiti pričine mističnim porukama ispisanima na platnu azurnog neba.

- Gdje sam to ja? I zašto sam došao baš ovamo? Ha, možda zato jer sam potajno želio. Ovo mora da je raj. Da, ovo je raj. Ovakvim sam ga i zamišljao. A ovo dvoje... - Ovo dvoje su zasigurno anđeli – započne svoj monolog Leon.

Djeca su ga slušala, smijuckajući se.

- Kako je lijepo ovdje... - Mir, tišina, prozračna blagost nedirnutog neba... - nastavi afirmativno glagoljati Leon, prečuvši zvukove žestoke svađe s jedanaestog kata, previdjevši nečisto, devastirano dizalo, zanemariivši zagušljivi zrak što se usidrio u katakombi polumračnog hodnika.

- A povrh svega vas dvoje prekrasnih anđela! – obrati se djeci zaneseni Leon.

Brat i sestra prasnuše u smijeh.

- To da smo anđeli ponekad nam govore mama i tata. Ali kad nas malo bolje pogledate, vidjet ćete da nemamo krila – dječak je razuvjeravao Leona. - A ovdje, na dvanaestom katu, kao i na ostalim katovima ove zgrade doista nije raj. Ni blizu toga. Osim ako u to baš želite vjerovati.

- Vjerovati, kažeš? Da, želim u to vjerovati – uzvratilo odsutno Leon. Blaženi smiješak nije mu silazio s lica.

- Hajde, ustanite, mama i tata nas čekaju – zacvrkuta djevojčica. - Bit će im drago što će na nedjeljnom ručku biti i počasni gost.

Prije no što su se zaputili prema vratima stana, djevojčica je ugasila svijeću. Još se dulje vrijeme ćutio njen intenzivni miris u hodniku.

Dio mirisa se s dvanaestog kata dizalom spustio u prizemlje.